

Lovforslag nr. L 50. Fremsat den 29. oktober 1997 af kulturministeren (Ebbe Lundgaard)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed

(Tv-rettigheder til vigtige begivenheder og forbud mod piratdekodere m.v.)¹⁾

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovekendtgørelse nr. 75 af 29. januar 1997 som ændret ved § 1 i lov nr. 399 af 10. juni 1997, foretages følgende ændringer:

1. I § 63, stk. 8, ændres »Procesbevillingsnævnet« til »Fogedretten«.

2. I § 75 indsættes som nye stykker 1 og 2:

»Stk. 1. Kulturministeren fastsætter regler om, at fjernsynsforetagenders enerettigheder til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse ikke må udnyttes på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn.

Stk. 2. Fjernsynsforetagender, der hører under dansk myndighed, må ikke udnytte enerettigheder til begivenheder, som af et andet EU-land eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med, er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i det pågældende land er forhindret i at følge begivenhederne på gratis fjernsyn. Udnyttelsen af enerettighederne skal ske i overensstemmelse med det pågældende lands regler om hel eller delvis transmission og om samtidig eller forskudt transmission af begivenhederne.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 3.

3. Efter § 75 indsættes:

»§ 75 a. Det er ikke tilladt i erhvervsmæssigt øjemed at fremstille, importere, omsætte, besidde eller ændre dekodere eller andet dekodingsudstyr, hvis formål det er at give uautoriseret adgang til indholdet af en kodet radio- eller tv-udsendelse. Annoncering eller anden form for reklame for sådant udstyr er ikke tilladt.«

4. Efter § 76 indsættes:

»§ 76 a. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder § 75 a.

Stk. 2. § 76, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 1998.

Stk. 2. § 75, stk. 1, omfatter aftaler om udnyttelse af enerettigheder indgået efter 30. juli 1997, og som vedrører begivenheder, der finder sted efter 1. januar 1998.

Stk. 3. § 75, stk. 2, omfatter aftaler om udnyttelse af enerettigheder indgået efter 30. juli 1997, og som vedrører begivenheder, der finder sted, efter at det pågældende andet EU-land eller det land, som Fællesskabet har indgået aftale med, har gennemført bestemmelser svarende til bestemmelser fastsat efter denne lovs § 75, stk. 1.

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 97/36/EF, EF-Tidende 1997 L 202 s. 60.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 75 af 29. januar 1997, er senest blevet ændret ved § 1 i lov nr. 399 af 10. juni 1997 (Folke- tingstidende 1996-97, Forhandlingerne sp. 5697, 6838, 7904, 8096; Tillæg A sp. 5694; Tillæg B sp. 1273; Tillæg C sp. 558).

Lovforslagets hovedpunkter er nye bestemmelser om tv-rettigheder til vigtige begivenheder og om forbud mod piratdekodere.

Bestemmelserne om tv-rettigheder til vigtige begi- venheder fastsætter, at betalings-tv-stationer og tv- stationer, der kun kan modtages af en begrænset del af befolkningen, ikke må sende sådanne begivenhe- der med eneret. Formålet er at sikre, at alle seere har mulighed for at følge begivenheder af væsentlig sam- fundsmæssig interesse i tv uden at skulle betale eks- tra for det. Det drejer sig særligt om store sportsbegi- venheder som f.eks. OL samt VM og EM i fodbold.

Priserne på tv-rettighederne til disse begivenheder er steget eksplosivt inden for de seneste år. Konkur- rencen på markedet har medført en risiko for, at kun tv-stationer, som finansieres ved hjælp af direkte br- ugerbetaling, får råd til at vise begivenhederne. Der- ved mister en stor del af befolkningen muligheden for at se disse begivenheder i fjernsynet.

De vigtige begivenheder kan være både nationale og internationale, og tv-rettighederne til dem handles internationalt. For at gøre ordningen så effektiv som muligt er det derfor nødvendigt, at EU-landene aner- kender hinandens bestemmelser om, hvilke begiven- heder der er omfattet. EF-direktivet om »tv uden grænser« indeholder i sin ændrede udgave (Parla- mentets og Rådets direktiv nr. 97/36/EF af 30. juni 1997) regler om en sådan gensidig anerkendelse, og lovforslaget gennemfører disse regler.

Det ændrede direktiv, som skal være gennemført i national lovgivning senest den 30. december 1998, gi- ver ikke anledning til andre ændringer af gældende danske regler. Direktivet fastsætter regler for, i hvil- ket land en tv-station er hjemmehørende, for beskyt- telse af mindreårige og for reklamer, sponsorering og teleshopping i tv.

Endvidere indeholder lovforslaget et forslag om forbud mod erhvervsmæssig omsætning m.v. af så- kaldte piratdekodere og andet udstyr, som har til for- mål uberettiget at give adgang til kodede radio- og tv- programmer. Der findes ikke på nuværende tids- punkt i dansk lovgivning et direkte forbud mod så- dant udstyr. Salg af piratdekoderkort og lignende ud- styr er til stor skade for navnlig de radio- og tv-stati- oner, som baserer deres drift på abonnementsindtæg- ter fra lyttere og seere.

Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at få økonomiske eller administrative konsekvenser for staten eller kommu- nerne.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Lovforslaget forventes ikke at få væsentlige er- hvervsøkonomiske konsekvenser.

Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekven- ser.

Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parla- mentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om sam- ordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spre- dningsevne, jf. ovenfor. Direktivet er optrykt som bilag 2.

Høring over lovforslaget

Udkastet til dette lovforslag har været udsendt til høring hos relevante institutioner, organisationer og ministerier samt hos Kommunernes Landsforening, Amsrådforeningen, Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1

ad § 63, stk. 8.

§ 63, stk. 8, blev indsat i loven ved lov nr. 1208 af 27. december 1996 om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (friere økonomiske rammer for DR og TV 2, networking m.v.). I henhold til lovens § 62, stk. 2, har kulturministeren mulighed for at fastsætte regler om pålæg af en kontrolafgift ved overtrædelse af pligten til at give Danmarks Radio meddelelse om opstilling af radio- og fjernsynsapparater. Bestemmelserne i lovens § 63, stk. 4-8, om indsigelser vedrørende denne kontrolafgift har til formål at sikre, at der kan ske domstolsprøvelse af kravet om afgift. Ved en fejl blev Procesbevillingsnævnet tillagt kompetence i forbindelse med denne domstolsprøvelse, som rettelig henhører under fagedretten. Den foreslåede bestemmelse retter op på denne fejl.

Til nr. 2

ad § 75, stk. 1.

Bestemmelsen giver kulturministeren hjemmel til at fastsætte regler for tv-stationers udnyttelse af enerettigheder til udsendelse af vigtige begivenheder i tv. Forslaget gennemfører en ny bestemmelse i EF-direktivet om »tv uden grænser« (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 97/36/EF af 30. juni 1997).

Den foreslåede hjemmel skal anvendes til i bekendtgørelsesform at opstille en liste over begivenheder, som tv-stationer, der ikke kan modtages af en betydelig del af befolkningen, og betalings-tv-stationer ikke kan sende med eneret.

Listen kan indeholde både nationale og internationale begivenheder. De skal ifølge direktivet være af væsentlig samfundsmæssig interesse og i særklasse. Desuden skal begivenhederne være organiseret af en organisation eller person, som har ret til at sælge de rettigheder, der knytter sig til begivenhederne.

Det betyder i praksis, at listen skal være af begrænset omfang, og at den skal kunne ændres med mellemrum. Det medfører endvidere, at listen - i hvert fald på nuværende tidspunkt - kun vil bestå af sportsbegivenheder. Andre begivenheder, som »lægger gaderne øde«, når de sendes i tv - f.eks. kongelige bryllupper - er almindeligvis af en sådan karakter, at de ikke vil blive solgt med eneret til en tv-station.

Foruden begivenhedernes navne skal det fremgå af listen, om begivenhederne skal kunne transmitteres i deres fulde udstrækning eller kun i uddrag. Det vil f.eks. være af betydning i forhold til transmission af meget omfattende begivenheder som OL samt VM og EM i fodbold.

Desuden skal det fremgå af listen, om begivenhederne skal kunne transmitteres direkte eller forskudt. Visse begivenheder vil det være naturligt at sende direkte - som f.eks. en fodboldlandskamp spillet en aften i Parken. Andre begivenheder, som f.eks. finder sted på den anden side af jordkloden, kan det være mere naturligt at transmittere tidsforskudt, fordi de foregår om natten, dansk tid.

Forslagets hovedformål er at sikre, at en betydelig del af befolkningen har mulighed for at følge de vigtige begivenheder på gratis tv, dvs. uden at skulle betale ekstra for det. Tv-kanaler, som ikke kan modtages af en betydelig del af befolkningen, eller som er finansieret som betalings-tv, vil være udelukket fra at sende de omtalte begivenheder med eneret. Derfor er det nødvendigt at definere, hvad en »betydelig del« af befolkningen er, og hvordan »gratis« tv skal forstås.

Kun tv-stationer, som sender deres program ud ved hjælp af de landsdækkende jordbaserede sender-net - som DR og TV 2 - kan modtages af hele befolkningen. Tv-stationer, som sender ved hjælp af satellit eller kabel, kan kun modtages i husstande, der er tilsluttet et fællesantenneanlæg eller har egen parabolantenne. Det skønnes, at godt 60 pct. af husstandene i dag er tilsluttet fællesantenneanlæg, og at ca. 10 pct. har egen parabolantenne.

Det vil sige, at omkring 30 pct. af befolkningen ikke umiddelbart vil have mulighed for at følge en begivenhed sendt i satellit- og/eller kabel-tv. Efter Kulturministeriets opfattelse er det så stor en andel, at lovforslagets formål kun kan opfyldes af DR (dog ikke DR2) og TV 2 i den nuværende situation.

Det skal bemærkes, at denne situation vil ændre sig i fremtiden. Dels kan det forventes, at flere husstande vil tilslutte sig fællesantenneanlæg eller anskaffe sig egne parabolantener, dels kan der på længere sigt komme flere landsdækkende jordbaserede kanaler end DR og TV 2, hvis den såkaldt 3. tv-kanal bliver digitaliseret. Endelig kan den teknologiske udvikling forventes at gøre det muligt at sprede programmer på nye måder.

Kulturministeriet vil følge udviklingen med henblik på eventuelle ændringer i afgrænsningen af, hvilke tv-stationer der kan anses for umiddelbart at kunne modtages af en betydelig del af befolkningen.

Det skal bemærkes, at lokal-tv-stationerne ikke kan anses for at opfylde lovforslagets formål ved hjælp af networkingsamarbejde.

»Gratis« tv er defineret i direktivet som »tv-udsendelse på en offentlig eller kommerciel kanal af programmer, der er tilgængelige for offentligheden uden betaling ud over de former for finansiering af tv, der er almindeligt anvendt i hver medlemsstat (såsom li-

censafgift og/eller abonnementsafgift til et kabelselskab.«

Det vil sige, at licens og betaling for at være tilsluttet et fællesantenneanlæg eller andre kabelanlæg ikke skal anses for at være ekstra betaling. Det gælder også, selv om de fleste satellit-kanaler faktisk opkræver et mindre beløb i betaling for hver husstand, der er tilsluttet de fællesantenneanlæg, som fordeler deres program. Disse beløb indgår i den afgift, husstandene betaler for at være tilsluttet fællesantenneanlægget, sådan som det f.eks. er tilfældet med afgiften til TV 3.

Husstande med egen parabolantenne skal betale beløbene direkte til programleverandørerne - f.eks. TV 3. I praksis sker betalingen gennem det firma, der har leveret det nødvendige dekodingsudstyr. Her kan man altså sige, at der er tale om »ekstra betaling«. Det vil imidlertid ikke være rimeligt at definere den samme satellit-kanal som »gratis«, når den modtages ved hjælp af et fællesantenneanlæg, og som »betalings-tv«, når den modtages ved hjælp af egen parabolantenne.

Derfor foreslås det, at begrebet »gratis tv« omfatter alle kanaler, som modtageren ikke betaler særskilt for med over 25 kr. pr. måned. Det er det beløb, som anvendes i bekendtgørelsen om fællesantenneanlæg til at angive, hvilke betalingsprogrammer, brugerne skal have mulighed for at fravælge i en programpakke.

Kravet til listen over vigtige begivenheder om, at den skal være kort, klar og gennemskuelig, er begrundet i hensynet til den ligelige konkurrence på tv-markedet og i hensynet til rettighedshaverne. Det er vigtigt, at den nye ordning for visning af vigtige begivenheder i tv ikke griber mere ind i rettighedshavernes frie aftaleret og i konkurrencen på tv-markedet end nødvendigt.

Grundlaget for udformningen af listen, der som nævnt på nuværende tidspunkt alene vil omfatte sportsbegivenheder, vil være en række overordnede kriterier. Begivenheden skal være af væsentlig samfundsmæssig interesse og ikke kun af interesse for dem, der normalt følger den pågældende sportsgren i tv. Endvidere skal begivenheden almindeligvis følges af mange seere.

Endelig vil der blive lagt vægt på, at begivenheden tilhører en sportsgren, som traditionelt er centralt placeret i dansk idrætskultur. Det vil bl.a. sige, at begivenhedens betydning for seerne ikke står og falder med en sportsstjernes enkeltstående top præstation.

De nævnte kriterier har til formål at gøre ordningen så klar og gennemskuelig som muligt. De skal ikke på forhånd fastlåse listens indhold, og det vil

også fremover være nødvendigt at tage stilling i hvert enkelt konkret tilfælde.

Det kan ikke udelukkes, at den indskrænkning af aftaleretten, der er tale om, kan gøre det vanskeligt for de involverede parter at blive enige om prisen på tv-rettighederne til en begivenhed, som er opført på listen. Eventuelle problemer i forbindelse med prisfastsættelse må i givet fald løses af Konkurrencerådet.

Konkurrencerådet kan i sådanne tilfælde komme med en udtalelse efter konkurrenceloven om prisansættelse ud fra forholdene i et konkurrencebaseret marked. Eventuelle aftaler mellem de involverede parter, der medfører konkurrencebegrænsninger på markedet, vil være forbudt ifølge den ny konkurrencelov, som træder i kraft 1. januar 1998. Konkurrencerådet vil endvidere kunne gribe ind over for misbrug af en eventuel dominerende stilling.

Det skal bemærkes, at en udtalelse fra Konkurrencerådet ikke kan anses for en afgørelse, og den vil derfor ikke kunne garantere, at tv-rettighederne til den omhandlede begivenhed bliver solgt til enten DR eller TV 2.

Ordningen medfører ikke, at DR og TV 2 får eneret til at sende en begivenhed, der er opført på listen. Hvis enerettighederne tilhører f.eks. en betalings-tv-station, kan stationen selv sende begivenheden, forudsat at også DR eller TV 2 får mulighed for det. Det indebærer, at betalings-tv-stationen kan transmittere begivenheden direkte, hvis DR eller TV 2 vælger at sende den tidsforskuet.

Af hensyn til tv-stationernes uafhængighed medfører ordningen heller ikke, at DR og TV 2 får pligt til at sende de omtalte begivenheder. Som en naturlig følge heraf vil eneretten til en begivenhed, som ingen af de to stationer ønsker at sende, kunne udnyttes af f.eks. en satellit- eller kabel-tv-station eller en betalings-tv-station. I sådanne tilfælde vil det påhvile DR og TV 2 at fratage deres ret til at sende begivenheden i så god tid, at rettighedshaveren kan træffe andre foranstaltninger. De nærmere regler herom vil kunne fastsættes i bekendtgørelsen efter hovedlinjerne i den eksisterende aftale mellem Team Danmark og DR og TV 2 med hensyn til tv-stationernes udnyttelse af fortrinsret til danske idrætsbegivenheder.

De begivenheder, der optager danskerne så meget, at de kan siges at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, vil i sagens natur ikke være de samme i al fremtid. Derfor skal listen kunne ændres, så det til stadighed er sikret, at den kun indeholder relevante begivenheder.

I den forbindelse skal der tages hensyn til, at arrangørerne af de omfattede begivenheder og tv-stationerne skal bruge tid på at planlægge og gennemføre

F: t. l. vedr. radio- og fjernsynsvirksomhed

deres markedsførings- og salgsarbejde. For at sikre, at de behørigt hensyn faktisk bliver taget, vil Kulturministeriet gennemføre eventuelle ændringer af listen i samarbejde med de berørte parter.

Det er hensigten på denne baggrund at fastsætte den danske liste i en bekendtgørelse. Der foreslås følgende liste, som er blevet til efter drøftelse med idrætsorganisationerne og tv-stationerne:

- OL, sommer- og vinterlege: Legene i deres helhed.
- VM og EM i fodbold (herrer): Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler.
- VM og EM i håndbold (herrer og damer): Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler.
- Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i fodbold (herrer).
- Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i håndbold (damer).

Det foreslås, at alle de omtalte begivenheder skal kunne sendes på DR eller TV 2 i deres fulde længde. Det skønnes at være bedst i overensstemmelse med lovforslagets formål, at listen er kort, men at DR og TV 2 til gengæld får mulighed for at sende alt og ikke kun uddrag.

På samme måde er det hensigten i bekendtgørelsen at fastslå, at DR og TV 2 inden for visse rammer selv kan bestemme, om de vil sende den enkelte begivenhed direkte eller tidsforskuet. Ved afgørelsen af dette spørgsmål skal DR og TV 2 imidlertid lægge vægt på objektive kriterier. Begivenhederne på listen skal som udgangspunkt sendes direkte, medmindre hensynet til seerne gør det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at sende med tidsforskydning. Det kan f.eks. være, fordi begivenheden finder sted om natten dansk tid, eller fordi flere begivenheder finder sted på samme tid, som under OL. Det kan også være, fordi en direkte transmission ville gøre det nødvendigt at flytte f.eks. børneprogrammer eller nyhedsudsendelser. En tidsforskuet transmission bør som hovedregel sendes inden for et døgn efter, at begivenheden har fundet sted.

ad § 75, stk. 2.

EF-direktivet om »tv uden grænser« pålægger medlemslandene at respektere hinandens lister over vigtige begivenheder og de dertil knyttede bestemmelser om direkte eller forskudt transmission m.v. Handelen med tv-rettigheder til vigtige begivenheder er international, og landenes gensidige anerkendelse af ordningerne er nødvendig for at sikre alle seere mulighed for at følge begivenhederne i tv uden at skulle betale ekstra for det.

Det forudsættes, at den gensidige anerkendelse foruden listerne også omfatter landenes definition på

en »betydelig« del af befolkningen. Det betyder i praksis, at en begivenhed på den danske liste - uanset hvem der ejer tv-rettighederne - kun kan vises i Danmark, hvis DR eller TV 2 har fået den tilbudt.

Det skal bemærkes, at også lande, som ikke selv ønsker at indføre en liste, skal anerkende andre landes lister.

I bestemmelsen nævnes, at ordningen gælder for såvel EU-landene som andre lande. Fællesskabet har indgået aftale med. Det drejer sig her om de EFTA-lande, som er omfattet af EØS-aftalen (Norge, Island og Lichtenstein). Der er endnu ikke indgået en sådan aftale, men Europa-Kommissionen har oplyst, at parterne vil tage de nødvendige proceduremæssige skridt med henblik på at lade de tre lande være omfattet af det reviderede direktiv.

Danske satellit- og kabel-tv-stationer, der overtræder bestemmelserne, kan efter loven om radio- og fjernsynsvirksomhed fratages deres sendetilladelse. For DR's og TV 2's vedkommende er det de respektive bestyrelser, som har ansvaret for, at lovens regler overholdes.

Europa-Kommissionen får ifølge direktivet til opgave at kontrollere, at de nationale ordninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten, og at de bliver offentliggjort i EF-Tidende. Formålet er at gøre ordningen så gennemskelig som muligt for rettighedshavere, tv-stationer og andre involverede og at sikre, at de enkelte ordninger ikke er mere omfattende end påkrævet - altså at der reelt er tale om foranstaltninger, som beskytter »væsentlige nationale interesser«.

Kommissionen skal udføre denne kontrol inden for tre måneder, hvorefter ordningerne offentliggøres i EF-Tidende, så alle kan holde sig ajour med gældende regler inden for EU-landene. Proceduren er den samme for ændringer i landenes lister. Desuden offentliggør Kommissionen mindst en gang om året en konsolideret liste over de ordninger, der gælder i alle landene.

Til nr. 3

ad § 75 a.

Bestemmelsen har til formål at tilvejebringe et forbud mod erhvervmæssig omsætning m.v. af såkaldte piratdekodere og piratdekoderkort m.v.. Der findes på nuværende tidspunkt ikke i dansk lovgivning et direkte forbud mod omsætning af piratdekodere og -kort. Markedsføringsloven giver i et vist omfang mulighed for at gribe ind overfor markedsføring og salg af sådanne dekodere og dekoderkort, men loven giver ikke et tilstrækkeligt sikkert retligt grundlag for at stoppe denne form for piratvirksomhed.

Piratdekodere og -kort gør det muligt uberettiget at omgå kodningen af kodede radio- og tv-udsendelser, f.eks. med det formål at unddrage sig betalingsforpligtelsen over for det radio- eller tv-foretagende, der har udsendt programmet, og som oftest baserer sin virksomhed på indtægter fra salg eller udlejning af dekodere med tilhørende programkort. Ved piratvirksomheden unddrages også andre rettighedshavere indtægter, idet vederlaget til disse i almindelighed beregnes som en andel af radio/tv-foretagendets abonnementsindtægter.

Piratdekodning er også til skade for forbrugerne. De forbrugere, som erhverver lovlige programkort, betaler en forholdsmæssig høj pris på grund af de manglende indtægter fra dem, der i stedet har anskaffet et piratkort. På den anden side risikerer forbrugere, der - eventuelt i god tro - har erhvervet piratkort, at disse kun fungerer i en kort periode, fordi koden ændres af radio/tv-foretagendet for at forhindre piratvirksomheden.

Europa-Kommissionen har for nylig fremlagt et direktivforslag om retlig beskyttelse af tjenester, der er baseret på eller består af såkaldte conditional access-systemer (dekodere, programkort, set-top-bokse m.v.). Dette direktivforslag omfatter bl.a. kodede radio- og tv-udsendelser. Direktivet kan imidlertid tidligst forventes vedtaget i efteråret 1998. På denne baggrund finder Kulturministeriet det rigtigst allerede på nuværende tidspunkt at gennemføre et forbud mod radio/tv-piratdekodere og -kort i dansk lovgivning med henblik på at gøre det muligt at gribe ind over for den stigende omsætning af især piratdekoderkort.

Der er gennemført tilsvarende lovgivning i Sverige i 1993 og i Norge i 1995. Indenfor EU er det omkring halvdelen af medlemslandene, der har en særlig lovgivning på dette område.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alle kodede radio- og tv-udsendelser, d.v.s. ikke alene udsendelser som af radio- og tv-foretagendet er kodet med henblik på betaling, men også kodning af f.eks. ophavsretsmæssige årsager.

Det er alene den erhvervsmæssige omsætning m.v. af piratdekoderkort m.v., der er omfattet af forslaget. Privat brug - d.v.s. eget, personligt brug - af piratdekoderkort er således fortsat ikke ulovlig.

Et forbud mod privat brug af piratdekoderkort vil efter ministeriets opfattelse være for indgribende i forhold til de interesser, der her er tale om. Det er først og fremmest de pågældende radio- og tv-foretagenders eget ansvar at sikre, at det ikke er muligt at opnå uautoriseret adgang til de kodede udsendelser. Dette kan f.eks. ske ved at anvende tilstrækkeligt sikre kodningssystemer. Dertil kommer, at et forbud

mod privat brug af piratkort vil være vanskeligt at håndhæve i praksis.

Selvom privat brug af piratdekoderkort m.v. ikke er omfattet af lovforslaget, kan anvendelse af et sådant kort imidlertid stride mod anden lovgivning. F.eks. vil det være en krænkelse af ophavsretsloven, såfremt et fællesantennelanlæg ved hjælp af et piratdekoderkort uberettiget dekoder en kodet radio/tv-udsendelse og fordeler programmet ukodet til de tilsluttede husstande uden samtykke fra de involverede rettighedshavere.

Det forhold, at det foreslåede forbud alene omfatter den erhvervsmæssige omsætning m.v. af piratdekoderudstyr m.v., medfører, at f.eks. de pirataktiviteter, som finder sted i hacker-miljøer og lignende, ikke rammes af forbudet. Baggrunden er, at sådanne aktiviteter, der bl.a. kan dreje sig om at »knække koden« i radio/tv-kodningssystemer, i almindelighed ikke foretages i erhvervsmæssigt øjemed. Dette samme kan siges at gælde, såfremt privatpersoner på f.eks. Internettet giver oplysninger om, hvorledes kodningen kan omgås.

Kulturministeriet er opmærksom på dette forhold, men finder, at et forbud mod den erhvervsmæssige omsætning m.v. af piratdekodere og piratdekoderkort m.v. på det nuværende grundlag må anses for at være tilstrækkeligt for at stoppe langt den største og mest alvorlige del af piratvirksomheden.

Lovforslaget omfatter ikke alene egentlige piratdekodere og piratdekoderkort, men også andet udstyr, hvis formål det er at give uberettiget adgang til en kodet udsendelse. Det kan f.eks. være edb-programmel og lignende, som alene eller evt. sammen med andre anordninger kan anvendes til uautoriseret dekodning eller eftergørelse af autoriserede dekoderkort. Salg af »blanke« dekoderkort sammen med oplysninger om, hvorledes et sådant kort kan gøres funktionsdygtigt med henblik på uautoriseret adgang til indholdet af en kodet radio- eller tv-udsendelse, vil således være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Omsætning m.v. af almindeligt satellitmodtageudstyr og lignende er ikke omfattet af lovforslaget.

De handlinger for så vidt angår piratdekodningsudstyr, som forbydes, er erhvervsmæssig fremstilling, import, omsætning, besiddelse og ændring. Med omsætning menes ikke alene salg, udlån og udlejning, men også installation af piratdekodere, programkort og andet udstyr. Med ændring tænkes der f.eks. på opgradering, omprogrammering eller omkodning af eksisterende programkort. Også annoncering og anden form for reklame for piratdekodere og -udstyr er omfattet af lovforslaget.

Udtrykket en kodet radio- og tv-udsendelse betyder en udsendelse, hvis signal i form af lyd og/eller

billeder er forvrænget med det formål at begrænse adgangen til indholdet af de pågældende udsendelser til en nærmere bestemt modtagerkreds, f.eks. modtagere, der har lejet eller købt en autoriseret dekoder med tilhørende programkort og tegnet abonnement hos det pågældende radio/tv-foretagende eller et såkaldt dekoderselskab. Udtrykket kodning er i denne sammenhæng synonymt med kryptering.

Til nr. 4

ad § 76 a.

Det foreslås, at overtrædelse af forbudet mod erhvervsmæssig omsætning af piratdekodere m.v. kan straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder. Den udvidede strafferamme i forhold til lovens § 76, stk. 1, skal ses i lyset af, at der er tale om aktiviteter, som er til stor skade for blandt andet de pågældende radio/tv-foretagender og andre rettighedshavere. Den foreslåede strafferamme, der svarer til strafferammen i den svenske ordning, indebærer i henhold til straffeloven, at også forsøg kan straffes. De subjektive betingelser for at ifalde strafansvar er forsæt eller grov uagtsomhed.

I øvrigt finder retsplejelovens regler om ransagning, beslaglæggelse m.v. anvendelse under politiets efterforskning af piratdekodersager.

Omsætning m.v. af piratdekodere m.v. medfører normalt et økonomisk tab for radio/tv-foretagendet eller dekoderselskabet, der derved går glip af abonnementsindtægter og lignende indtægter. Også andre rettighedshavere såsom ophavsmænd og udøvende kunstnere kan lide tab ved piratvirksomheden.

Sådanne tab som følge af overtrædelse af lovens § 75 a kan kræves erstattet i henhold til de almindelige erstatningsregler af den eller de forurettede gennem et civilt søgsmål. Dette følger af dansk rets almindelige regler, og det er derfor ikke fundet nødvendigt at indsætte en udtrykkelig bestemmelse herom i lovforslaget.

Til § 2

ad stk. 1

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1998.

ad stk. 2 og 3.

Ifølge direktivet om »tv uden grænser« træder bestemmelsen om medlemslandenes gensidige anerkendelse af hinandens lister i kraft på dagen for direktivets offentliggørelse i EF-Tidende. Det skete den 30. juli 1997. Direktivet skal imidlertid først være gennemført i national lovgivning senest 18 måneder efter vedtagelsen, dvs. den 30. december 1998. Nærværende lovforslag vil gennemføre ordningen pr. 1. januar 1998. Den danske liste får effekt med bekendtgørelsens ikrafttræden og bliver bindende for andre EU-lande med listens offentliggørelse i EF-Tidende, jf. bemærkningerne til § 75, stk. 2.

Det betyder i praksis, at bestemmelsen i § 75, stk. 1, omfatter aftaler om tv-rettigheder indgået efter 30. juli 1997 for begivenheder, der finder sted efter denne lovs og den tilhørende bekendtgørelses ikrafttræden. Derimod omfatter bestemmelsen ikke begivenheder, der finder sted mellem 30. juli 1997 og bekendtgørelsens ikrafttræden, uanset hvornår en eventuel aftale er indgået.

Det skal bemærkes, at hverken lovforslaget eller direktivet omfatter aftaler indgået før 30. juli 1997, uanset deres varighed. Ved fornyelse af sådanne aftaler gælder de nye regler imidlertid.

Begrundelsen for, at bestemmelsen vedrører aftaler indgået før lovens ikrafttræden, er ønsket om at begrænse spekulation i rettighederne mest muligt.

De samme vilkår gør sig gældende i forhold til ordningerne i andre EU-lande og i lande, som Fællesskabet har indgået aftale med. Det vil sige, at bestemmelsen omfatter aftaler indgået efter 30. juli 1997 for begivenheder, der finder sted efter gennemførelsen af direktivet i de pågældende landes nationale lovgivning. Landenes lister med tilhørende bestemmelser om direkte eller forskudt transmission m.m. vil blive offentliggjort i EF-Tidende.

Bilag 1

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 75 af 29. januar 1997 som ændret ved § 1 i lov nr. 399 af 10. juni 1997, foretages følgende ændringer:

1. I § 63, stk. 8, ændres »Procesbevillingsnævnet« til »Fogedretten«.

§ 63. Ubetalte afgifter og gebyrer efter §§ 61 og 62, stk. 2, kan med tillæg af renter og omkostninger inddrives af Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Finansforvaltning (Hypotekbanken). Hypotekbanken kan inddrive skyldige beløb ved indeholdelse i løn m.v. hos den pågældende efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden i forbindelse med lønindeholdelsen.

Stk. 3. Hypotekbanken kan indhente de oplysninger hos skattemyndigheder og andre offentlige myndigheder om den afgiftspligtige, som er nødvendige for at varetage inddrivelsen af de i stk. 1 nævnte beløb, herunder oplysninger om indkomst- og formueforhold.

Stk. 4. Hypotekbankens afgørelser vedrørende lønindeholdelse og modregning i overskydende skat kan indbringes for finansministeren.

Stk. 5. Fogedretten træffer efter begæring afgørelse om indsigelser vedr. kontrolafgift, jf. § 62, stk. 2, som skyldneren fremsætter over for Hypotekbanken om dels kravets berettigelse, dels berettigelsen af et meddelt pålæg om lønindeholdelse og om en gennemført modregning. Begæringen fremsættes over for Hypotekbanken, som indbringer indsigelsen for fogedretten. Afgørelsen træffes efter reglerne i retsplejelovens §§ 499-503.

Stk. 6. Afgørelse efter stk. 5 træffes af fogedretten i den retskreds, hvor skyldnerens bopæl er beliggende.

Stk. 7. Fristen for begæring om indbringelse af indsigelser efter stk. 5 er 4 uger, fra skyldneren har modtaget meddelelse om lønindeholdelse eller modregning.

Stk. 8. Overskrides den i stk. 7 nævnte frist, afviser fogedretten sagen. Procesbevillingsnævnet kan dog undtagelsesvis indtil 1 år efter meddelelse om lønindeholdelse eller modregning tillade, at en indsigelse behandles. Begæring herom skal i så fald indleveres til fogedretten inden 4 uger efter tilladelsens meddelelse. Fogedrettens afgørelse om indsigelser kan kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53.

2. I § 75 indsættes som nye stykker 1 og 2:

»Stk. 1. Kulturministeren fastsætter regler om, at fjernsynsforetagenders enerettigheder til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse ikke må udnyttes på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn.

Stk. 2. Fjernsynsforetagender, der hører under dansk myndighed, må ikke udnytte enerettigheder til begivenheder, som af et andet EU-land eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med, er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i det pågældende land er forhindret i at følge begivenhederne på gratis fjernsyn. Udnyttelsen af enerettighederne skal ske i overensstemmelse med det pågældende lands regler om hel eller delvis transmission og om samtidig eller forskudt transmission af begivenhederne.«

Stk. 1 bliver herefter stk. 3.

§ 75. For at sikre almenhedens ret til information kan kulturministeren fastsætte regler om visse begrænsninger i fjernsynsforetagenders udnyttelse af enerettigheder til spredning af fjernsynsoptagelser fra større begivenheder, således at andre fjernsynsforetagender under nærmere angivne vilkår vil kunne bringe korte nyhedsindslag om begivenhederne.

3. Efter § 75 indsættes:

»§ 75 a. Det er ikke tilladt i erhvervsmæssigt øjemed at fremstille, importere, omsætte, besidde eller ændre dekodere eller andet dekodingsudstyr, hvis formål det er at give uautoriseret adgang til indholdet af en kodet radio- eller tv-udsendelse. Annoncering eller anden form for reklame for sådant udstyr er ikke tilladt.«

4. Efter § 76 indsættes:

»§ 76 a. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt overtræder § 75 a.

Stk. 2. § 76, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.«

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 1998.

Stk. 2. § 75, stk. 1, omfatter aftaler om udnyttelse af enerettigheder indgået efter 30. juli 1997, og som vedrører begivenheder, der finder sted efter 1. januar 1998.

Stk. 3. § 75, stk. 2, omfatter aftaler om udnyttelse af enerettigheder indgået efter 30. juli 1997, og som vedrører begivenheder, der finder sted, efter at det pågældende andet EU-land eller det land, som Fællesskabet har indgået aftale med, har gennemført bestemmelser svarende til bestemmelser fastsat efter denne lovs § 75, stk. 1.

Bilag 2

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 97/36/EF

af 30. juni 1997

om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spretningsvirksomhed

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, og artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (2),

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B (3) på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 16. april 1997, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets direktiv 89/552/EØF (4) udgør retsgrundlaget for tv-spretningsvirksomhed i det indre marked;
- (2) i henhold til artikel 26 i direktiv 89/552/EØF skal Kommissionen senest ved udløbet af det femte år efter datoen for direktivets vedtagelse forelægge Europa-Parlamentet, Rådet samt Det Økonomiske og Sociale Udvalg en beretning om direktivets gennemførelse og eventuelt fremsætte yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen på tv-spretningsområdet;
- (3) anvendelsen af direktiv 89/552/EØF og beretningen om dets gennemførelse har vist, at der er behov for at tydeliggøre visse definitioner og præcisere visse af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til direktivet;
- (4) Kommissionen understreger i sin meddelelse af 19. juli 1994, »Europa på vej mod informationssamfundet — en handlingsplan«, at det er vigtigt, at der

for indholdet af de audiovisuelle tjenester foreligger en lovgivningsmæssig ramme, som kan bidrage til at sikre den frie udveksling af disse tjenesteydelser i Fællesskabet, og som kan danne baggrund for den vækst inden for sektoren, som de nye teknologier giver mulighed for, samtidig med at der tages hensyn til de audiovisuelle programmers særlige art, specielt deres kulturelle og sociologiske indvirkning, uanset hvordan de udsendes;

(5) Rådet gav på sin samling den 28. september 1994 denne handlingsplan en positiv modtagelse og understregede, at det er nødvendigt at forbedre den europæiske audiovisuelle industris konkurrenceevne;

(6) Kommissionen har forelagt en grønbog om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med audiovisuelle tjenester og informationstjenester, og den har forpligtet sig til yderligere at forelægge en grønbog om udvikling af disse nye tjenesters kulturelle aspekter;

(7) bestemmelser om nye audiovisuelle tjenester skal være forenelige med dette direktivs overordnede målsætning om at skabe et retsgrundlag for den frie udveksling af tjenesteydelser;

(8) det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne griber ind over for tv-spretningslignende tjenester med henblik på at undgå nogen som helst krænkelse af de grundlæggende principper, der bør gælde for information, og forhindre, at der opstår dybtgående skævheder inden for fri bevægelighed og konkurrence;

(9) stats- og regeringscheferne opfordrede på Det Europæiske Råds møde i Essen den 9. og 10. december 1994 Kommissionen til at forelægge et forslag til ændring af direktiv 89/552/EØF inden deres næste møde;

(10) anvendelsen af direktiv 89/552/EØF har vist, at det er nødvendigt at præcisere begrebet jurisdiktion, for så vidt angår anvendelsen af dette begreb på den audiovisuelle sektor, på baggrund af De Europæiske Fællesskabers Domstols retspraksis bør etableringskriteriet udgøre det væsentligste kriterium i forbindelse med bestemmelsen af en medlemsstats jurisdiktion;

(1) EFT nr. C 185 af 19. 7. 1995, s. 4, og EFT nr. C 221 af 30. 7. 1996, s. 10.

(2) EFT nr. C 301 af 13. 11. 1995, s. 35.

(3) Europa-Parlamentets udtalelse af 14. februar 1996 (EFT nr. C 65 af 4. 3. 1996, s. 113), Rådets fælles holdning af 18. juli 1996 (EFT nr. C 264 af 11. 9. 1996, s. 52) og Europa-Parlamentets afgørelse af 12. november 1996 (EFT nr. C 362 af 2. 12. 1996, s. 56), Europa-Parlamentets afgørelse af 10. juni 1997 og Rådets afgørelse af 19. juni 1997.

(4) EFT nr. L 298 af 17. 10. 1989, s. 23. Direktivet er ændret ved tiltrædelsesakten af 1994.

- (11) ifølge de kriterier, der er fastslået af Domstolen i dens dom af 25. juli 1991 i Factorame-sagen (*), omfatter begrebet etablering den faktiske udøvelse af en økonomisk aktivitet ved hjælp af en fast indretning i et ikke nærmere angivet tidsrum;
- (12) etableringen af et tv-spredningsforetagende kan fastslås på grundlag af en række praktiske kriterier, som f.eks. det sted, hvor tjenesteyderens hovedkontor er beliggende, det sted, hvor beslutningerne vedrørende programlægningspolitikken normalt træffes, det sted, hvor det program, der skal udsendes til offentligheden, redigeres og samles i sin endelige form, og det sted, hvor en betydelig del af det personale, der er nødvendigt for at udøve tv-spredningsvirksomheden, befinder sig;
- (13) formålet med at fastsætte en række praktiske kriterier er ved hjælp af en udtømmende procedure at kunne bestemme, at én og kun én medlemsstat har jurisdiktion over et tv-spredningsforetagende i forbindelse med tilvejebringelse af de tjenesteydelser, som direktivet vedrører; under hensyn til Domstolens retspraksis og for at undgå tilfælde, hvor der er et tomrum med hensyn til jurisdiktion, er det dog hensigtsmæssigt at lægge etableringskriteriet i den betydning, hvori det anvendes i artikel 52 ff. i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, til grund som det endelige kriterium for bestemmelsen af en medlemsstats jurisdiktion;
- (14) ifølge Domstolens faste retspraksis (?) bevarer en medlemsstat retten til at træffe foranstaltninger mod et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat, men hvis aktivitet udelukkende eller hovedsagelig er rettet mod førstnævnte medlemsstats territorium, såfremt etableringen har fundet sted med det formål at unddrage sig den lovgivning, som foretagendet ville være underlagt, hvis det var etableret på førstnævnte medlemsstats territorium;
- (15) i artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union fastslås det, at Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som generelle principper for fællesskabsretten; alle foranstaltninger, som har til formål at begrænse modtagelsen og/eller at suspendere retransmissionen af fjernsynsudsendelser, og som træffes i medfør af artikel 2a i direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv, skal være i overensstemmelse med disse principper;
- (16) det er nødvendigt at sikre en effektiv gennemførelse af direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv inden for hele Fællesskabet for at opretholde en fri og fair konkurrence mellem foretagender inden for samme sektor;
- (17) direkte berørte tredjeparter, herunder statsborgere i andre medlemsstater, skal kunne gøre deres rettigheder i henhold til national ret gældende ved domstolene eller over for andre myndigheder i den medlemsstat, der har jurisdiktion over en tv-spredningsorganisation, som ikke overholder de nationale bestemmelser, der følger af gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv;
- (18) det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse — nationale eller ikke-nationale — såsom De Olympiske Lege og Europa- og Verdensmesterskaberne i fodbold; med henblik herpå har medlemsstaterne ret til i overensstemmelse med fællesskabsretten at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion kan udøve deres eneret til at dække sådanne begivenheder;
- (19) det er nødvendigt at fastsætte fællesskabsbestemmelser for at undgå eventuel juridisk usikkerhed og fordrøjning af markedsvilkårene og for at forlige fri bevægelighed for tv-tjenester med behovet for at forhindre eventuel omgåelse af nationale foranstaltninger, der er truffet for at beskytte legitime almene interesser;
- (20) der bør i dette direktiv fastlægges bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender kan udøve deres eventuelle eneret til begivenheder, der anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i en anden medlemsstat end den, hvis jurisdiktion tv-spredningsforetagendet hører under; for at undgå erhvervelse af rettigheder i spekulationsøjemed med henblik på at omgå nationale foranstaltninger er det nødvendigt, at disse bestemmelser finder anvendelse på aftaler, der er indgået efter offentliggørelsen af dette direktiv, og som vedrører begivenheder, der finder sted efter gennemførelsesdatoen; når aftaler, der er indgået før offentliggørelsen af dette direktiv, fornyes, betragtes de som nye aftaler;

(*) Sag C-221/89, The Queen mod Secretary of State for Transport, ex parte Factorame, Sml. 1991, s. I-3905, præmis 20.

(†) Jf. bl.a. sag 33/74 (Van Binsbergen mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging), Sml. 1974, s. 1299, og sag 23/93 (TV 10 SA mod Commissariaat voor de Media), Sml. 1994, s.I-4795.

- (21) begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse som defineret i dette direktiv bør opfylde visse kriterier, idet de skal være begivenheder i særklasse, som er af interesse for offentligheden i Den Europæiske Union eller i en bestemt medlemsstat eller i en vigtig del af en bestemt medlemsstat, og tilrettelægges forud af en organisator, der juridisk har ret til at sælge de rettigheder, der er knyttet til begivenheden;
- (22) ved »gratis fjernsyn« forstås i dette direktiv en tv-udsendelse på en offentlig eller kommerciel kanal af programmer, der er tilgængelige for offentligheden uden betaling ud over de former for finansiering af tv, der er almindeligt anvendt i hver medlemsstat (såsom licensafgift og/eller abonnementsafgift til et kabelselskab);
- (23) medlemsstaterne har mulighed for at træffe alle de foranstaltninger, som de finder passende, over for udsendelser fra tredjelande, hvis disse udsendelser ikke opfylder betingelserne i artikel 2 i direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv, forudsat at fællesskabsretten og Fællesskabets internationale forpligtelser overholdes;
- (24) for at fjerne de hindringer, der skyldes forskelle mellem de nationale lovgivninger vedrørende fremme af europæiske produktioner, indeholder direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv en række bestemmelser, der tager sigte på at harmonisere disse lovgivninger; sådanne bestemmelser, hvis overordnede mål er en liberalisering af handelen, skal omfatte bestemmelser, der harmoniserer konkurrencebetingelserne;
- (25) Fællesskabet skal endvidere i henhold til artikel 128, stk. 4, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i denne traktat;
- (26) i grønbogen »Strategiske muligheder for at styrke programindustrien i forlængelse af Den Europæiske Unions audiovisuelle politik«, som Kommissionen vedtog den 7. april 1994, fremsættes forslag til foranstaltninger til fremme af europæiske produktioner med henblik på at befordre sektorens udvikling; MEDIA II-programmet, som tager sigte på at støtte uddannelse, udvikling og distribution i den audiovisuelle sektor, har også til formål at gøre det muligt at styrke udviklingen af europæiske produktioner; Kommissionen har foreslået også at fremme europæiske produktioner gennem andre fællesskabsordninger såsom en garantifond;
- (27) tv-spredningsforetagender, programfremstillere, producenter, ophavsfolk og andre sagkyndige bør tilskyndes til at udforme mere detaljerede koncepter og strategier med henblik på at udvikle europæisk audiovisuel fiktion beregnet for et internationalt publikum;
- (28) hertil kommer, at det er nødvendigt at skabe de rette betingelser for en forbedring af programindustriens konkurrenceevne; meddelelserne om gennemførelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF, som Kommissionen i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, i samme direktiv vedtog den 3. marts 1994 og 15. juli 1996, indeholder den konklusion, at foranstaltninger til fremme af europæiske produktioner kan bidrage til denne forbedring, men at de skal tage hensyn til udviklingen inden for tv-spredningsområdet;
- (29) kanaler, der udelukkende sender på et sprog, der ikke er et af medlemsstaternes sprog, bør ikke være omfattet af artikel 4 og 5; hvor et eller flere sådanne sprog dækker en væsentlig del af, men ikke hele kanalens sendetid, er det dog kun denne del af sendetiden, som artikel 4 og 5 ikke bør finde anvendelse på;
- (30) de europæiske produktioners forholdsmæssige andel skal opnås under hensyntagen til de økonomiske muligheder; det er derfor nødvendigt med en ordning, der tager sigte på gradvis at nå dette mål;
- (31) med henblik på at fremme europæiske produktioner er det af afgørende betydning, at Fællesskabet støtter uafhængige producenter under hensyntagen til de enkelte medlemsstaters audiovisuelle kapacitet og behovet for at beskytte mindre udbredte sprog i Fællesskabet; medlemsstaterne bør definere udtrykket »uafhængig producent« under hensyntagen til kriterier såsom, om han ejer produktionsselskabet, hvor mange programmer han leverer til samme tv-spredningsforetagende, og om han har sekundære rettigheder;
- (32) spørgsmålet om fastsættelse af særlige frister for de forskellige former for udsendelse af filmproduktioner i fjernsynet skal først og fremmest afgøres i aftalerne mellem de berørte parter eller de pågældende branchefolk;
- (33) reklame for humanmedicinske lægemidler er omfattet af bestemmelserne i direktiv 92/28/EØF⁽¹⁾;

(1) EFT nr. L 113 af 30. 4. 1992, s. 13.

- (34) den daglige sendetid, der tildeles tv-spredningsforetagendets meddelelser vedrørende egne programmer og heraf direkte afledte supplerende produkter eller public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed, skal ikke medregnes i den maksimale sendetid pr. dag eller pr. time, der kan tildeles reklame og teleshopping;
- (35) for at undgå konkurrenceforvriddning er denne undtagelse begrænset til meddelelser vedrørende produkter, der opfylder den dobbelte betingelse på én gang at være supplerende og direkte afledt af de pågældende programmer; udtrykket supplerende betegner produkter, der specielt har til formål at give seerne mulighed for at få det fulde udbytte af disse programmer, eventuelt på interaktivt grundlag;
- (36) på grundlag af udviklingen inden for teleshopping, som er en vigtig økonomisk aktivitet for samtlige aktører og et virkeligt afsætningsmarked for varer og tjenesteydelser inden for Fællesskabet, er det af afgørende betydning at ændre reglerne om transmissionstid og at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau gennem fastsættelse af passende normer for udsendelsesernes form og indhold;
- (37) det er vigtigt, at de kompetente nationale myndigheder ved overvågningen af gennemførelsen af de relevante bestemmelser, for så vidt angår kanaler, der ikke udelukkende sender teleshopping, er i stand til at sondre mellem på den ene side sendetiden for teleshoppingindslag, reklameindslag og andre former for reklame, og på den anden side sendetiden for teleshoppingblokke; det er i den forbindelse nødvendigt og tilstrækkeligt, at hver enkelt blok klart markeres med optiske og akustiske midler, i det mindste ved begyndelsen og slutningen af blokken;
- (38) kanaler, der udelukkende sender teleshopping eller selvpromoverende programmer uden konventionelle programelementer som nyheder, sport, film, dokumentarfilm og drama, er kun omfattet af direktiv 89/552/EØF som ændret ved dette direktiv for så vidt angår spørgsmål, der har relevans for disse direktiver, og der er derfor ikke noget til hinder for, at sådanne kanaler omfattes af andre fællesskabsbestemmelser;
- (39) det er nødvendigt at præcisere, at selvpromoverende aktiviteter er en særlig form for reklame, hvorved tv-spredningsforetagendet fremmer sine egne produkter, tjenesteydelser, programmer eller kanaler; navnlig skal trailers, der består af uddrag af programmer, betragtes som programmer; selvpromoverende aktiviteter er et nyt og relativt ukendt fænomen, og der kan derfor i særlig grad være behov for, at bestemmelserne herom tages op til revision i forbindelse med fremtidige ændringer af dette direktiv;
- (40) det er nødvendigt at præcisere reglerne vedrørende beskyttelse af mindreåriges fysiske, psykiske og moralske udvikling; fastsættelsen af en klar sondring mellem programmer, som er undergivet et absolut forbud, og programmer, som kan tillades under forudsætning af, at der træffes passende tekniske foranstaltninger, burde kunne imødekomme medlemsstaternes og Fællesskabets bekymringer for værtagelsen af offentlighedens interesser;
- (41) ingen af de bestemmelser i dette direktiv, som vedrører beskyttelsen af mindreårige og den offentlige orden, kræver, at de pågældende foranstaltninger nødvendigvis gennemføres ved forudgående kontrol med fjernsynsudsendelser;
- (42) Kommissionen foretager i samarbejde med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne en undersøgelse af eventuelle fordele og ulemper ved yderligere foranstaltninger med henblik på at lette forældres eller værgers kontrol med, hvilke programmer mindreårige må se; denne undersøgelse skal bl.a. omfatte ønskværdigheden af:
- krav om, at nye tv-apparater er forsynet med en teknisk anordning, der gør det muligt for forældre eller værger at bortfiltrere visse programmer
  - etablering af passende klassificeringssystemer
  - fremme af en familievenlig programlægningspolitik og andre pædagogiske eller bevidstgørende foranstaltninger
  - hensyntagen til erfaringer, der er gjort på dette område i og uden for Europa, og til synspunkter, som berørte parter som f.eks. tv-spredningsforetagender, producenter, pædagoger, medieeksperter og relevante organisationer giver udtryk for
- med henblik på, om nødvendigt inden udløbet af den i artikel 26 fastsatte frist, at forelægge relevante forslag til lovgivningsmæssige eller andre foranstaltninger;
- (43) direktiv 89/552/EØF bør ændres, således at fysiske eller juridiske personer, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af receptpligtige lægemidler og receptpligtig medicinsk behandling, får mulighed for at sponsorere fjernsynsprogrammer, forudsat at sponsoreren ikke er en omgælse af forbudt mod fjernsynsreklame for receptpligtige lægemidler og receptpligtig medicinsk behandling;

(44) fremgangsmåden i direktiv 89/552/EØF og dette direktiv er valgt for at opnå den grundlæggende harmonisering, der er nødvendig og tilstrækkelig til at sikre fri bevægelighed for fjernsynsudsendelser i Fællesskabet; medlemsstaterne kan for så vidt angår de tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, anvende mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv, herunder bl.a. bestemmelser om gennemførelse af sprogpoltiske målsætninger og beskyttelse af offentlighedens interesser med hensyn til fjernsynets rolle som formidler af information, uddannelse, kultur og underholdning og behovet for at beskytte pluralismen i informationsindustrien og medierne og beskyttelse af konkurrencen med det formål at undgå misbrug af en dominerende stilling og/eller skabelse eller styrkelse af en dominerende stilling ved hjælp af fusioner, aftaler, overtagelser eller lignende initiativer; sådanne bestemmelser skal være forenelige med fællesskabsretten;

(45) målsætningen om at støtte den europæiske programindustri kan opfyldes i medlemsstaterne som led i struktureringen af deres tv-spredningstjenester, bl.a. ved at de pålægger visse tv-spredningsorganisationer en pligt til at varetage offentlige interesser, herunder pligt til i væsentligt omfang at investere i europæiske produktioner;

(46) artikel B i traktaten om Den Europæiske Union fastslår, at Unionen bl.a. har som mål at opretholde gældende fællesskabsret fuldt ud —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 89/552/EØF ændres således:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Følgende nye litra b) indsættes:

•b) »tv-spredningsforetagende»: den fysiske eller juridiske person, som har det redaktionelle ansvar for programlægningen af tv-programmer i den i litra a) omhandlede forstand, og som udsender dem eller får dem udsendt af en tredjepart.

b) Det tidligere litra b) bliver litra c) med følgende ordlyd:

•c) »fjernsynsreklame»: enhver meddelelse i en hvilken som helst form, som udsendes enten mod vederlag eller anden modydelse eller med

selvpromoverende formål af en offentlig eller privat virksomhed i forbindelse med handel, industri, håndværk eller liberale erhverv for at fremme afsætning mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser.»

c) De tidligere litra c) og d) bliver litra d) og e).

d) Følgende litra tilføjes:

•f) »teleshopping»: udsendelse af direkte tilbud til offentligheden med henblik på levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser.»

2) Artikel 2 affattes således:

Artikel 2

1. Hver medlemsstat skal sikre, at alle fjernsynsudsendelser, der udsendes af tv-spredningsforetagender, som hører under dens jurisdiktion, overholder lovgivningen om udsendelser bestemt for offentligheden i denne medlemsstat.

2. I dette direktiv forstås ved tv-spredningsforetagender under en medlemsstats jurisdiktion:

— foretagender, der er etableret i den pågældende medlemsstat i henhold til stk. 3

— foretagender, der er omfattet af stk. 4.

3. I henhold til dette direktiv anses et tv-spredningsforetagende for at være etableret i en medlemsstat i følgende tilfælde:

a) tv-spredningsforetagendet har sit hovedkontor i den pågældende medlemsstat, og de redaktionelle beslutninger om programlægningen træffes i medlemsstaten

b) hvis et tv-spredningsforetagende har sit hovedkontor på én medlemsstats område, men de redaktionelle beslutninger om programlægningen træffes i en anden medlemsstat, anses det for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af det personale, der er beskæftiget med tv-spredningsvirksomhed, arbejder, hvis en betydelig del af det personale, der er beskæftiget med tv-spredningsvirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses tv-spredningsforetagendet for at være etableret i den medlemsstat, hvor det har sit hovedkontor; hvis en betydelig del af det personale, der er beskæftiget med tv-spredningsvirksomhed, ikke arbejder i nogen af disse medlems-

stater, anses tv-spredningsforetagendet for at være etableret i den medlemsstat, hvor det først begyndte sin tv-spredningsvirksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at det har en stabil og effektiv økonomisk forbindelse med denne medlemsstat

c) hvis et tv-spredningsforetagende har sit hovedkontor i en medlemsstat, men beslutningerne om programlægningen træffes i et tredjeland, eller omvendt, anses det for at være etableret i den pågældende medlemsstat, forudsat at en betydelig del af det personale, der er beskæftiget med tv-spredningsvirksomhed, arbejder i denne medlemsstat.

4. Tv-spredningsforetagender, som ikke er omfattet af stk. 3, anses for at høre under en medlemsstats jurisdiktion i følgende tilfælde:

a) de benytter en frekvens, der er tildelt af denne medlemsstat

b) de benytter ikke en frekvens, der er tildelt af en medlemsstat, men de benytter en satellitkapacitet, der henhører under denne medlemsstat

c) de benytter hverken en frekvens, der er tildelt af en medlemsstat, eller en satellitkapacitet, der henhører under en medlemsstat, men de benytter en satellit-uplink beliggende i denne medlemsstat.

5. Hvis spørgsmålet om, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion, ikke kan afgøres i henhold til stk. 3 og 4, er den kompetente medlemsstat den stat, hvor tv-spredningsforetagendet er etableret i henhold til artikel 52 ff. i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på udsendelser, der udelukkende er bestemt til modtagelse i tredjelande, og som ikke direkte eller indirekte modtages af offentligheden i en eller flere medlemsstater.

3) Følgende artikel indsættes:

Artikel 2a

1. Medlemsstaterne skal sikre modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af fjernsynsudsendelser fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der er samordnet ved dette direktiv.

2. Medlemsstaterne kan midlertidigt fravige stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) en fjernsynsudsendelse fra en anden medlemsstat udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22, stk. 1 eller 2, og/eller artikel 22a

b) tv-spredningsforetagendet har i løbet af de foregående tolv måneder allerede overtrådt den eller de bestemmelser, der er omhandlet i litra a), mindst to gange

c) den berørte medlemsstat har skriftligt underrettet tv-spredningsforetagendet og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de foranstaltninger, den agter at træffe, hvis der igen sker en overtrædelse

d) konsultationer med transmissionsmedlemsstaten og Kommissionen har ikke ført til en mindelig ordning inden 15 dage efter underretningen i litra c), og den påståede overtrædelse fortsætter.

Kommissionen træffer senest to måneder efter underretningen om de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaten, afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten. Såfremt Kommissionen afgør, at de pågældende foranstaltninger ikke er forenelige med fællesskabsretten, skal medlemsstaten straks bringe dem til ophør.

3. Stk. 2 er ikke til hinder for, at der anvendes procedurer, forholdsregler eller sanktioner over for de pågældende overtrædelser i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion det pågældende tv-spredningsforetagende hører.

4) Artikel 3 affattes således:

Artikel 3

1. Medlemsstaterne kan kræve, at tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, overholder strengere eller mere detaljerede bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv.

2. Medlemsstaterne sikrer, at tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, reelt overholder bestemmelserne i dette direktiv.

3. Foranstaltningerne skal omfatte hensigtsmæssige procedurer, som giver tredjemand, der er direkte berørt, herunder statsborgere fra andre medlemsstater, mulighed for at henvende sig til den kompetente ret eller andre kompetente myndigheder for at få direktivet håndhævet i overensstemmelse med de nationale bestemmelser.

Artikel 3a

1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder — nationale eller ikke-nationale — som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemskuelig måde og i tilstrækkelig god tid til at sikre efterlevelse i praksis. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — helt eller delvis skal kunne transmitteres tidsforskuet.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat forhindres i at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — hel eller delvis tidsforskuet transmission på gratis fjernsyn således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.

5) I artikel 4, stk. 1, ændres »og tekst-tv« til », tekst-tv-tjenester og teleshopping«.

6) I artikel 5 ændres »og tekst-tv« til », tekst-tv-tjenester og teleshopping«.

7) I artikel 6 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, litra a), affattes således:

»a) programmer fremstillet i medlemsstaterne.«

b) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Anvendelsen af bestemmelserne i litra b) og c) er betinget af, at programmer med oprindelse i medlemsstaterne ikke udsættes for diskriminerende foranstaltninger i de pågældende tredjelande.«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. De i stk. 1, litra c), omhandlede programmer er enten fremstillet i koproduktion med producenter, der er etableret i en eller flere medlemsstater, eller fremstillet selvstændigt af producenter, der er etableret i et eller flere europæiske tredjelande, med hvilket Fællesskabet har indgået aftaler omfatende den audiovisuelle sektor, såfremt de hovedsagelig er fremstillet under medvirken af ophavsfolk og medarbejdere, der er bosiddende i en eller flere stater i Europa.«

d) Stk. 4 bliver stk. 5, og følgende stykke indsættes:

»4. Programmer, der ikke er europæiske programmer i den i stk. 1 anførte betydning, men som er fremstillet som led i bilaterale koproduktionsaftaler mellem medlemsstater og tredjelande, betragtes som europæiske produktioner, såfremt størstedelen af de samlede produktionsudgifter er afholdt af koproducenterne i Fællesskabet, og såfremt produktionen ikke kontrolleres af en eller flere producenter, der er etableret uden for medlemsstaterne.«

e) I det nye stk. 5 ændres »stk. 1« til »stk. 1 og 4«.

8) Artikel 7 affattes således:

»Artikel 7

Medlemsstaterne sikrer, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne.«

9) Artikel 8 udgår.

10) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Dette kapitel finder ikke anvendelse på fjernsynsendelser, der er bestemt for et lokalt publikum, og som ikke indgår i et nationalt netværk.«

11) Titlen på kapitel IV affattes således:

»Fjernsynsreklamer, sponsorvirksomhed og teleshopping«.

12) Artikel 10 affattes således:

»Artikel 10

1. Fjernsynsreklamer og teleshopping skal klart kunne identificeres som sådanne og skal holdes klart adskilt fra det øvrige program med optiske og/eller akustiske midler.

2. Isolerede reklame- og teleshoppingindslag må kun undtagelsesvis forekomme.

3. Ved reklamer og teleshopping må der ikke benyttes subliminale teknikker.

4. Skjult reklame og teleshopping er forbudt.*

13) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Fjernsynsreklamer og teleshoppingindslag skal placeres mellem udsendelserne. Hvis betingelserne i stk. 2-5 er opfyldt, kan reklamer og teleshoppingindslag ligeledes placeres inde i udsendelserne, når det sker på en sådan måde, at udsendelsernes integritet og værdi ikke berøres — idet der tages hensyn til naturlige ophold i programmet og dets længde og art — og der ikke gribes ind i rettighedshavernes rettigheder.

2. I udsendelser, der består af uafhængige dele, eller i sportsudsendelser og lignende udsendelser med indbyggede pauser må reklamer og teleshoppingindslag kun placeres mellem de enkelte dele eller i pauseerne.

3. Transmissioner af audiovisuelle værker som f.eks. spillefilm og tv-film (med undtagelse af serier, føljetoner, lette underholdningsudsendelser og dokumentarfilm) kan, hvis deres programsatte varighed overstiger 45 minutter, afbrydes én gang for hver periode på 45 minutter. Endnu en afbrydelse er tilladt, hvis den programsatte varighed er mindst 20 minutter længere end to eller flere samlede perioder på 45 minutter.

4. Hvis andre udsendelser end dem, der er omfattet af stk. 2, afbrydes af reklamer eller teleshoppingindslag, bør der gå mindst 20 minutter mellem de enkelte afbrydelser af udsendelsen.

5. Der må ikke placeres reklamer og teleshopping i transmissioner af gudstjenester, Nyhedsudsendelser, aktualitetsudsendelser, dokumentarfilm, religiøse udsendelser og børneudsendelser, hvis programsatte varighed er under 30 minutter, må ikke afbrydes af reklame eller af teleshopping. Er den programsatte

varighed mindst 30 minutter, gælder bestemmelserne i ovenstående stykker.*

14) I artikel 12 affattes indledningen således:

»Fjernsynsreklamer og teleshopping må ikke:»

15) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

Alle former for fjernsynsreklamer og teleshopping vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer er forbudt.*

16) I artikel 14 bliver den nuværende tekst stk. 1, og følgende stykke tilføjes:

»2. Teleshopping vedrørende lægemidler, der er omfattet af en markedsføringstilladelse som omhandlet i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivningen om lægemidler (7), og teleshopping vedrørende medicinsk behandling er forbudt.

(7) EFT nr. 22 af 9.2.1965, s. 369/65, specialudgave 1965-1966, s. 17. Direktivet er senest ændret ved direktiv 93/39/EØF (EFT nr. L 214 af 24. 8. 1993, s. 22).*

17) I artikel 15 affattes indledningen således:

»Fjernsynsreklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer skal opfylde følgende kriterier:»

18) I artikel 16 bliver den nuværende tekst stk. 1, og følgende stykke tilføjes:

»2. Teleshopping skal være i overensstemmelse med kravene i stk. 1 og må ikke tilskynde mindrerige til at indgå kontrakter om køb eller leje af varer og tjenesteydelser.»

19) I artikel 17 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. Fjernsynsprogrammerne må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer.»

b) Stk. 3 bliver stk. 4, og følgende stykke indsættes:

»3. Såfremt foretagender, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af lægemidler og medicinsk behandling, sponsorerer fjernsynsprogrammer, må denne sponsorering kun fremme foretagendets navn eller image, men ikke bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tv-spreddingsforetagendet hører.»

20) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

1. Sendetiden for teleshoppingindslag, reklameindslag og andre former for reklame med undtagelse af teleshoppingblokke som defineret i artikel 18a må ikke udgøre mere end 20 % af den daglige sendetid. Sendetiden for reklameindslag må ikke udgøre mere end 15 % af den daglige sendetid.

2. Mængden af reklameindslag og teleshoppingindslag inden for en given klokke time må ikke overstige 20 %.

3. I denne artikel omfatter fjernsynsreklame ikke:

— meddelelser fra tv-spredningsforetagendet i forbindelse med egne programmer og supplerende produkter, der er direkte afledt af disse programmer

— public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag om velgørenhed.

21) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 18a

1. Teleshoppingblokke, som udsendes af en kanal, der ikke udelukkende sender teleshopping, skal have en usfbrudt varighed på mindst 15 minutter.

2. Der må højst udsendes 8 blokke pr. dag. Deres samlede varighed må ikke overstige tre timer pr. dag. Teleshoppingblokke skal utvetydigt angives som sådanne med optiske og akustiske midler.

22) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

Kapitel I, II, IV, V, VI, VIa og VII finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på kanaler, der udelukkende sender teleshopping. Reklameindslag på sådanne kanaler er tilladt inden for de daglige begrænsninger, der er fastsat i artikel 18, stk. 1. Artikel 18, stk. 2, finder ikke anvendelse.

23) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 19a

Kapitel I, II, IV, V, VI, VIa og VII finder med de nødvendige ændringer anvendelse på kanaler, der udelukkende sender selvpromoverende programmer. Andre former for reklamer på sådanne kanaler er tilladt inden for de begrænsninger, der er fastsat i artikel 18, stk. 1 og 2. Navnlig denne bestemmelse skal tages op til revision i overensstemmelse med artikel 26.

24) Artikel 20 affattes således:

»Artikel 20

Medlemsstaterne kan under overholdelse af fællesskabsretten fastsætte andre betingelser end de i artikel 11, stk. 2-5, og artikel 18 og 18a fastsatte, for så vidt angår udsendelser, der udelukkende er bestemt til det nationale område, og som hverken direkte eller indirekte kan modtages af offentligheden i en eller flere andre medlemsstater, jf. dog artikel 3.

25) Artikel 21 udgår.

26) Tiden på kapitel V affattes således:

»Beskyttelse af mindreråge og den offentlige orden«.

27) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, ikke udsender programmer, som i alvorlig grad kan skade mindreråges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger anvendes også på andre programmer, som kan skade mindreråges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, medmindre det ved valget af sendetidspunkt eller ved tekniske foranstaltninger sikres, at mindreråge i udsendelsesområdet normalt ikke ser eller hører udsendelserne.

3. Når sådanne programmer udsendes i ukodet form, skal medlemsstaterne sikre, at der forud for dem gives en akustisk advarsel, eller at de under hele deres varighed er markeret med et visuelt symbol.

28) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22a

Medlemsstaterne skal sørge for, at udsendelserne ikke på nogen måde tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet.

29) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 22b

1. I forbindelse med den i artikel 26 omhandlede beretning lægger Kommissionen særlig vægt på overholdelsen af bestemmelserne i dette kapitel.

2. Kommissionen foretager inden for et år fra datoen for dette direktivs offentliggørelse og i samarbejde med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne en undersøgelse af eventuelle fordele og

ulemper ved yderligere foranstaltninger med henblik på at lette forældres eller værgers kontrol med, hvilke programmer mindreårige må se. Denne undersøgelse skal bl.a. omfatte ønskværdigheden af:

- krav om, at nye tv-apparater er forsynet med en teknisk anordning, der gør det muligt for forældre eller værger at bortfiltrere visse programmer
- etablering af passende klassificeringssystemer
- fremme af en familievenlig programlægningspolitik og andre pædagogiske eller bevidstgørende foranstaltninger
- hensyntagen til erfaringer, der er gjort på dette område i og uden for Europa, og til synspunkter, som berørte parter som f.eks. tv-spredningsforetagender, producenter, pædagoger, medieeksperter og relevante organisationer giver udtryk for.

30) Artikel 23, stk. 1, affattes således:

•1. Med forbehold af medlemsstaternes øvrige civile, administrative og strafferetlige bestemmelser skal alle fysiske og juridiske personer, uanset nationalitet, hvis legitime interesser, herunder navnlig ære og rygte, er blevet krænket ved en ukorrekt påstand i et tv-program, have ret til at tage til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger. Medlemsstaterne skal sikre, at den faktiske udøvelse af retten til at tage til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger ikke hindres af urimelige regler eller betingelser. Genmælet skal bringes inden for en rimelig tid, efter at anmodningen herom er dokumenteret, samt på et tidspunkt og i en form, der står i rimeligt forhold til den udsendelse, anmodningen vedrører.

31) Efter artikel 23 indsættes følgende kapitel:

•KAPITEL VIa

Kontaktudvalg

Artikel 23a

1. Der nedsættes et kontaktudvalg i Kommissionens regi. Udvalget består af repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Formandskabet varetages af en repræsentant for Kommissionen, og udvalget mødes enten på formandens initiativ eller på anmodning af en medlemsstats delegation.

2. Udvalget har til opgave:

- a) at lette den praktiske gennemførelse af dette direktiv gennem regelmæssige drøftelser om praktiske problemer i forbindelse med dets anvendelse,

navnlig anvendelsen af artikel 2, og om andre spørgsmål, hvor en udveksling af synspunkter skønnes gavnlig

- b) at afgive udtalelse på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen om medlemsstaternes anvendelse af dette direktivs bestemmelser;
- c) at drøfte, hvilke emner der skal indgå i de rapporter, som medlemsstaterne skal aflægge i henhold til artikel 4, stk. 3, rapporternes metodologi, mandatet i forbindelse med den uafhængige undersøgelse, der er omhandlet i artikel 25a, vurderingen af tilbuddene vedrørende udførelsen af undersøgelsen og selve undersøgelsen
- d) at drøfte resultatet af Kommissionens regelmæssige konsultationer med repræsentanter for tv-spredningsforetagender, producenter, forbrugere, fabrikanter, tjenesteydere, fagforeninger og de skabende kunstnere

e) at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningen om tv-spredningstjenester under hensyntagen til Fællesskabets politik på det audiovisuelle område, og om enhver relevant udvikling på det tekniske område

f) at undersøge enhver udvikling inden for sektoren, som det måtte forekomme nyttigt at drøfte.

32) Følgende artikel indsættes:

•Artikel 25a

En yderligere vurdering som omhandlet i artikel 4, stk. 4, skal foretages inden den 30. juni 2002. Vurderingen skal tage hensyn til en uafhængig undersøgelse af virkningen af foranstaltningerne både på fællesskabsplan og nationalt plan.

33) Artikel 26 affattes således:

•Artikel 26

Senest den 31. december 2000 og derefter hvert andet år skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en beretning om gennemførelsen af dette direktiv som ændret, og eventuelt fremsætte yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen på tv-spredningsområdet, specielt på baggrund af den seneste teknologiske udvikling.

ulemper ved yderligere foranstaltninger med henblik på at lette forældres eller værgers kontrol med, hvilke programmer mindreårige må se. Denne undersøgelse skal bl.a. omfatte ønskværdigheden af:

- krav om, at nye tv-apparater er forsynet med en teknisk anordning, der gør det muligt for forældre eller værger at bortfiltrere visse programmer
- etablering af passende klassificeringssystemer
- fremme af en familievenlig programlægningspolitik og andre pædagogiske eller bevidstgørende foranstaltninger
- hensyntagen til erfaringer, der er gjort på dette område i og uden for Europa, og til synspunkter, som berørte parter som f.eks. tv-spredningsforetagender, producenter, pædagoger, medieeksperter og relevante organisationer giver udtryk for.

30) Artikel 23, stk. 1, affattes således:

»1. Med forbehold af medlemsstaternes øvrige civile, administrative og strafferetlige bestemmelser skal alle fysiske og juridiske personer, uanset nationalitet, hvis legitime interesser, herunder navnlig ære og rygte, er blevet krænket ved en ukorrekt påstand i et tv-program, have ret til at tage til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger. Medlemsstaterne skal sikre, at den faktiske udøvelse af retten til at tage til genmæle eller tilsvarende foranstaltninger ikke hindres af urimelige regler eller betingelser. Genmælet skal bringes inden for en rimelig tid, efter at anmodningen herom er dokumenteret, samt på et tidspunkt og i en form, der står i rimeligt forhold til den udsendelse, anmodningen vedrører.»

31) Efter artikel 23 indsættes følgende kapitel:

»KAPITEL VIa

Kontaktudvalg

Artikel 23a

1. Der nedsættes et kontaktudvalg i Kommissionens regi. Udvalget består af repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Formandskabet varetages af en repræsentant for Kommissionen, og udvalget mødes enten på formandens initiativ eller på anmodning af en medlemsstats delegation.

2. Udvalget har til opgave:

- a) at lette den praktiske gennemførelse af dette direktiv gennem regelmæssige drøftelser om praktiske problemer i forbindelse med dets anvendelse,

navnlig anvendelsen af artikel 2, og om andre spørgsmål, hvor en udveksling af synspunkter skønnes gavnlig

- b) at afgive udtalelse på eget initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen om medlemsstaternes anvendelse af dette direktivs bestemmelser;
- c) at drøfte, hvilke emner der skal indgå i de rapporter, som medlemsstaterne skal aflægge i henhold til artikel 4, stk. 3, rapporternes metodologi, mandatet i forbindelse med den uafhængige undersøgelse, der er omhandlet i artikel 25a, vurderingen af tilbuddene vedrørende udførelsen af undersøgelsen og selve undersøgelsen
- d) at drøfte resultatet af Kommissionens regelmæssige konsultationer med repræsentanter for tv-spredningsforetagender, producenter, forbrugere, fabrikanter, tjenesteydere, fagforeninger og de skabende kunstnere
- e) at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningen om tv-spredningstjenester under hensyntagen til Fællesskabets politik på det audiovisuelle område, og om enhver relevant udvikling på det tekniske område
- f) at undersøge enhver udvikling inden for sektoren, som det måtte forekomme nyttigt at drøfte.»

32) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 25a

En yderligere vurdering som omhandlet i artikel 4, stk. 4, skal foretages inden den 30. juni 2002. Vurderingen skal tage hensyn til en uafhængig undersøgelse af virkningen af foranstaltningerne både på fællesskabsplan og nationalt plan.»

33) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Senest den 31. december 2000 og derefter hvert andet år skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en beretning om gennemførelsen af dette direktiv som ændret, og eventuelt fremsætte yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen på tv-spredningsområdet, specielt på baggrund af den seneste teknologiske udvikling.»

F. t. l. vedr. radio- og fjernsynsvirksomhed

Skriftlig fremsættelse (29. oktober 1997)

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg skal hermed fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Tv-rettigheder til vigtige begivenheder og forbud mod piratdekodere m.v.).

(Lovforslag nr. L 50).

Hovedpunkterne i det foreliggende lovforslag er indførelse af nye bestemmelser om tv-rettigheder til vigtige begivenheder og om forbud mod piratdekodere og lignende udstyr.

Forslaget om tv-rettigheder gennemfører en ny bestemmelse i EF-direktivet om tv uden grænser, som blev vedtaget den 30. juni 1997. Der foreslås indført en hjemmel til i bekendtgørelsesform at opstille en liste over begivenheder, som tv-stationer, der ikke kan modtages af en betydelig del af befolkningen, og betalings-tv-stationer ikke kan sende med eneret.

Formålet med lovforslaget er at sikre, at hele den danske befolkning har mulighed for i tv at følge begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse uden at skulle betale ekstra for det. Dette formål kan på nuværende tidspunkt kun opfyldes af Danmarks Radio og TV 2.

Regeringen foreslår, at listen omfatter store sportsbegivenheder som f.eks. OL samt VM og EM i fodbold. Med denne afgrænsning omfatter listen kun begivenheder, som traditionelt er centralt placeret i dansk idrætskultur.

Baggrunden for lovforslaget er, at priserne på tv-rettigheder til disse begivenheder er steget eksplosivt indenfor de seneste år. Konkurrencen på markedet har medført en risiko for, at kun tv-stationer, som finansieres ved hjælp af brugerbetaling, får råd til at vise begivenhederne. Dette vil medføre, at en stor del af be-

folkningen bliver afskåret fra at følge disse særlige begivenheder på tv.

Lovforslaget indeholder i overensstemmelse med direktivet endvidere en bestemmelse om, at medlemsstaterne skal respektere hinandens lister.

Endelig indeholder lovforslaget et forslag om forbud mod erhvervsmæssig omsætning m.v. af såkaldte piratdekodere og andet udstyr, som har til formål uberettiget at give adgang til kodede radio- og tv-programmer.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt i dansk lovgivning et direkte forbud mod sådant udstyr.

Salg af piratdekoderkort og lignende udstyr er til stor skade for navnlig de radio- og tv-stationer, som baserer deres drift på abonnementsindtægter fra lyttere og seere.

Europa-Kommissionen har for nylig fremlagt et direktivforslag på dette område, men direktivforslaget kan tidligst forventes vedtaget i efteråret 1998. Regeringen finder det på denne baggrund rigtigst allerede nu at gennemføre et forbud mod radio/tv-piratdekodere og -kort i dansk lovgivning med henblik på at gøre det muligt at gribe ind over for den stigende omsætning af især piratdekoderkort.

Lovforslaget omfatter alene forbud mod erhvervsmæssig omsætning m.v. af piratkodningsudstyr. Et sådant forbud må efter regeringens opfattelse anses for at være tilstrækkeligt til at stoppe langt den største og mest alvorlige del af piratvirksomheden.

Det foreslås, at de nye regler skal træde i kraft 1. januar 1998.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.